

ပြေးနင်းတင်

အချစ်
မိုးကောင်းကင်

BEYOND
LOVE

DOMINIQUE LAPIERRE

အမှာ

၁၉၉၂ ခုနှစ် ကုန်လောက်တွင် နိုင်ငံခြားမှ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက စာအုပ်တစ်အုပ် ပို့လိုက်သည်။ ။ စာအုပ်မှာ အချစ်မိုးကောင်းကင် ဟူသော အမည်ဖြင့် ကျွန်တော်ယခု မြန်မာပြန်သည့် စာအုပ် အင်္ဂလိပ်မူရင်းဖြစ်သည်။ ။ ရေးသူမှာ ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဒေါမနစ် လာဝီယဲ ဖြစ်သည်။ ။

လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်တုန်းက လာဝီယဲ ရေးသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သုခမြို့တော် အမည် ဖြင့် ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သည့် သုခမြို့တော်ကို ဖတ်ဖူးသဖြင့် ယခု စာအုပ်ကိုလည်း ကြိုက်လျှင် မြန်မာပြန်ရန် အမှတ်တရ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမှာ အမေရိကန် တက္ကသိုလ်များ နှင့် အင်္ဂလန်တက္ကသိုလ်များမှ ပါရဂူဘွဲ့ များ ရပြီးနောက် ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်း ရောက်ကြသည်။ ။ တစ်ဆောင် တည်းနေခဲ့ကြသည်။ ။ သူက စာပေကို ဝါသနာပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဂီတကို ဝါသနာ ပါသည်။ ။

လရောင် ဝင်းပသော တက္ကသိုလ် ညများ တွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ တယော သို့မဟုတ် မင်ဒို လင် တစ်လက်ဖြင့် တီးခတ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

။ သီဆိုခဲ့ကြဖူးသည် ။ သူသည် သိပ္ပံ ဘာသာကို ယူသော် လည်း သူ့စိတ် ဝင်စားမှု၊ သူ့ ပုံသဏ္ဌာန်၊ သူ့ အတွေး၊ သူ့ ခံစားချက်တို့ မှာ အနုပညာသမားဘက်သို့ တိမ်းညွတ်သည် ။

ကျောင်းက ထွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လူချင်း ကွဲကွာသွားကြသည် ။ သို့ရာတွင် အဆက်အသွယ်တော့ မပြတ်ပါ။

သူသည် တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာလုပ်သည် ။ ထို့နောက် ၁၉၅၅ ခု တစ် ဝိုက်တွင် အမေရိကန် တက္ကသိုလ် တစ်ခုသို့ သွားတက်ပြီး ပါရဂူဘွဲ့တစ် ခု ရလာခဲ့သည် ။ အပြန်တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ထုတ်ဝေ သည့် လူထုနှင့် ပင်မရေစီး မဂ္ဂဇင်းတွေ အုပ် တစ်ရာကျော်လောက် ပါ လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးသည် ။ လူထုနှင့် ပင်မရေစီး မဂ္ဂ ဇင်းများမှာ အမေရိကန် ပြည်ရှိ လက်ဝဲ အနုပညာသည် များ ပါဝင်ရေး သားလေ့ရှိပြီး ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ စာပေ သဘောတရား၊ ရုပ်ရှင် ဂီတ ဝေဖ န်ချက် စသည် တို့ ပါဝင်လေ့ရှိသည် ။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ဝဲသမား တစ်ဦးမဟုတ်သည့် တိုင် ထိုမဂ္ဂဇင်း များကိုဝယ် လာပြီး လက်ဆောင် ပေးတတ်သည့် ။

ထို့နောက် သူ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်သို့ သွား၍ ပါရဂူဘွဲ့ တစ်ခုယူပြီး ပြန်အလာတွင် လည်း လန်ဒန်မှ ထုတ်ဝေသော မော်ဒန် ကွာတာလေး မဂ္ဂဇင်းများကို ယူလာတတ်သည် ။

မော်ဒန် ကွာတာလေး မဂ္ဂဇင်းမှာ လည်း အင်္ဂလိပ် လက်ဝဲ ပညာရှင် များ ပါဝင်ရေးသားလေ့ ရှိသည့် မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည် ။ သိပ္ပံပညာ၊ အနုပညာ၊ ဗိသုကာ ပညာ၊ ဒဿနိက ဗေဒ၊ ဘောဂဗေဒ စသည့် ဘာသာရပ်များကို လက်ဝဲအမြင်နှင့် ဆွေးနွေး ရေးသားတင်ပြထားသ

ည့် ဆောင်းပါးများ ပါဝင်တတ်သည်။ ။

၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များ အတွင်း ‘ဘဝတက္ကသိုလ်’မှ ကျွန်တော်ပြန် လာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမှာ နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ်တစ်ခု တွင် ၊ ထို့နောက် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု တွင် အလုပ်လုပ်နေ သည်။ ။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာလျှင်လည်း ဖတ် ကောင်းမည် ထင်သည့် စာအုပ်တွေကို ဝယ်လာတတ်သည်။ ။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သည့် သုခမြို့ တော် ကို ဖတ်ရသဖြင့် ယခု လာဝီယဲ ရေးသည့် အချစ်မိုးကောင်းကင် (Beyond Love) ကို ဝယ်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် လာဝီယဲ၏ ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ကာ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ။ ၁၉၉၃ ခု ဧပြီလမှ ၁၉၉၅ ခု ဖေ ဖော်ဝါရီလ အထိ နှစ်ဆယ့်သုံးလ ကြာသည်။ ။

သူသည် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးသားသော မူရင်းကို ဆုံးအောင်မ ဖတ်ဖူးသေးကြောင်း၊ မြန်မာပြန် အချစ် မိုးကောင်းကင် ကို မဟေသီမဂ္ဂ ဇင်းတွင် လစဉ် စောင့်ဖတ်နေသည် ဟု နိုင်ငံခြားမှ စာ ရောက်သည်။ ။ အဆုံးပိုင်းကိုတော့ မြန်မာပြန်ပြီးမှ မဟေသီတွင် စောင့်ဖတ်မည်ဟု စာ ထဲတွင် ပါသည်။ ။

သူ့စာ ရသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော့် မြန်မာပြန်သည် တစ်ဝက်သာ သာခန့်၊ တစ်နှစ်ကျော် ကျော်ကလေးသာ ရှိသေးသည်။ ။ ထို့နောက်တွင် မူ သူထံမှ ဘာစာမှ မရတော့။ ။

သူသည် ၁၉၉၄ ခု၊ နှစ်လယ်လောက်တွင် လန်ဒန် ဆေးရုံ တစ်ရုံတွင်

ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော့် မြန်မာပြန်ကို ဆုံးအောင် ဖတ်မသွားရတော့။

မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ဖူးသူများ သိကြသည့် အတိုင်း အချစ် မိုး
ကောင်းကင် ဝတ္ထုသည် အနောက် နိုင်ငံများ တွင် ခေတ်စားနေသော မှ
တ်တမ်း ဝတ္ထု ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ။

ဝတ္ထုထဲတွင် ပါဝင်သူ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့သည် တကယ် သက်ရှိ ထင်ရှား
ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ဥပမာအားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေး နိဘယ်လ်ဆုရှင် ဘရင်ဂျီ သီလရှင်မာ
သာ ထရီဇာ၊ ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းမှု ရောဂါ လက္ခဏာချက်ကို ပထမ
ဆုံး စတင်တွေ့သူ ကိုယ်ခံအားဗေဒ ပညာရှင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂျေ
လီယက်၊ အိတ်ချ်အိုင်ဗီ ပိုးကို စတင် တွေ့ရှိသူများ ဖြစ်ကြသော အမေရိ
ကန် ပညာရှင် ဒေါက်တာ ရောဘတ် ဂါလိုနှင့် ပြင်သစ် ပညာရှင် လတ်
မွန်တိန်းနီးယား စသူတို့ ဖြစ်သည်။ ။

ရောဘတ် ဂါလိုသည် ရက်ထရို ဗိုင်းရပ်စ် ပါရဂူ အမေရိကန် လူမျိုး။
ရောဘတ် ဂါလိုက ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းစေသည့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို သူ
တွေ့သည် ဟု ကြေညာသည်။ ။ သူ တွေ့သော ဗိုင်းရပ်စ် ပိုး၏ အမည်ကို
human T-lymphocyte leukemia virus = HTLV ဟု အမည် ပေးသည်။ ။

အမေရိကန်တို့ ရက်ထရို ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို သုတေသန လုပ်နေကြသ
လို ပြင်သစ် ပညာရှင်တို့ ကလည်း သုတေသန လုပ်နေကြသည်။ ။ သူတို့
ခေါင်းဆောင်မှာ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ပါရဂူ လတ် မွန်တိန်းနီးယား ဖြစ်သည်။ ။

ပြင်သစ်တို့ က သူတို့ တွေ့သည့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို lymphadenopathy associated virus= LAV ဟု နာမည် ပေးသည် ။

သို့ဖြင့် သူ တွေ့သည် ၊ ငါ တွေ့သည် ၊ သူ မူပိုင် ဖြစ်သည် ၊ ငါ မူပိုင် ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အငြင်းပွားမှုသည် ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန် ပညာရှင် များ ကြားတွင် တစ်နှစ်လောက် မုန်တိုင်း တိုက်ခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံတကာ ကော်မတီ တစ်ခုက ပြင်သစ်တို့ ပေး ထားသော အမည်နှင့် အမေရိကန်တို့ ပေးထားသော အမည်နှစ်ခုစလုံး ကို ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ကာ human immuno-deficiency virus = HIV ဟု အမည်ပေးလိုက်သည် ။ ယင်းမှာ ၁၉၈၆ ခုနှစ်ဖြစ်သည် ။

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန် သမ္မတ ရေဂင်နှင့် ပြင်သစ် ဝန်ကြီးချုပ် ဂျက် ချီရတ်တို့ ထိုကိစ္စ အတွက် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကာ ဝါရှင်တန်တွင် သဘောတူညီချက် တစ်ခုကို လက်မှတ် ရေးထိုး ကြသည် ။

ထို သဘော တူညီချက် အရ အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါပိုးကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိမှုအတွက် အမေရိ ကန်နှင့် ပြင်သစ် အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့စလုံးကို အသိအမှတ်ပြုသည် ။

ယင်းသို့ဖြင့် ဗိုင်းရပ်စ် ပညာရှင်တို့ ၏ အကြားက မုန်တိုင်းသည် ရပ်စဲ သွားခဲ့သည် ။

၁၉၉၂ ခုနှစ်က စာရင်းများ အရ ယနေ့ အချိန်တွင် ခြောက်သန်းနှင့် ဆယ်သန်းကြားရှိ လူများ သည် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ (အိတ်ချ်အိုင်ဗွီ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး)စွဲကပ်နေကြသည် ။

အမျိုးသမီး နှစ်သန်းနှင့် ကလေးငယ်ပေါင်း နှစ်သိန်းတို့ သည် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ် နေကြသည် ။

အာဖရိကတိုက် အချို့သော နေရာများ တွင် လူဦးရေ ဆယ်ရာနှုန်း သည် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ်နေကြသည်။ ။

ဟေတီမှ မိဘမဲ့ ဂေဟာများ တွင် ကလေး နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်သည် ရောဂါပိုး သယ်ဆောင်သူ ဖြစ်နေသည်။ ။

သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ တွင် လူ သန်းငါးဆယ်တို့ သည် အေအိုင်ဒီအက်စ် သယ်ဆောင်လာသူများ ဖြစ်လာကြလိမ့်မည်ဟု ကမ္ဘာ့ ကျန်းမာရေး အဖွဲ့က ခန့်မှန်းထားသည်။ ။ ယင်း သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ အရောက်တွင် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ်သူ ခြောက်သန်း ရှိနေမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ။ ယင်းမှာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က တွက်ချက်ထားသည့် ခန့်မှန်းခြေ ဖြစ်သည်။ ။ ယခု အချိန်တွင် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ်သူ၊ အိပ်ချ်အိုင်စီပိုး တွေ့ရှိသူ အရေအတွက်သည် မျှော်မှန်းသည် ထက် များ ပြားနေ ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ ။

အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါသည် ကူးစက် ပြန့်ပွား ရောဂါ ဖြစ်သဖြင့် ကပ် ရောဂါကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။ အာဖရိကတိုက် ပြီးလျှင် အာရှ တိုက်သည် ဒုတိယ လိုက်နေသည်။ ။

အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံအသီးသီးမှ အစိုးရများ ၊ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများ ၊ လူမှုရေး ဝန်ထမ်းများ သည် အထူး အာရုံစိုက်၍ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ။ ထိုရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးသည် သူတို့ နှင့် မလုံလောက်။ လူထု ကိုယ်တိုင်က ကျန်းမာရေး အသိပညာ ကျယ်ပြန့်လာမှ ၊ လူထု ကိုယ်တိုင် သိစိတ် ရှိရှိဖြင့် ပါဝင်လာမှ သာ ပို၍ ထိရောက် အောင်မြင် နိုင်သည်။ ။

အချစ် မိုးကောင်းကင် သည် ထို ကြီးမားသော လုပ်ငန်းကြီးတွင် သဲတစ်ပွင့်စာမျှလောက် အထောက်အကူ ပေးနိုင်သည် ဆိုလျှင် ဤ စာအုပ်

ကို မြန်မာ ပြန်ရကျိုး နပ်ငြိဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ကို မြန်မာ ပြန်ရန် မူရင်းကို အမှတ်တရ ပို့ပေးသော ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကိုလည်းကောင်း၊ အခန်းဆက် အဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော ဘဝတက္ကသိုလ် စာအုပ်တိုက်ကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။ ။

မြသန်းတင့်
၃၀၊ ၁၁၊ ၉၅။

ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းမှ သဏ္ဌာန် တစ်ခု။

ဗာရာဏသီ၊ အိန္ဒိယပြည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

ထိုသဏ္ဌာန် ...

မီးတောက်များ ၊ မီးခိုးများ နှင့် သေခြင်း။

လူသေကို မီးလောင်သည့် အနံ့၊ အလောင်းစင်မှ ဝါးလုံးများ ၏ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဘဲလေး အက၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို ဝါးမျိုနေသည့် မီးတောက်များ ၏ မြည်သံ။

ဟုတ်သည် ။

ထိုနောက်ခံကား ထိုပတ်ဝန်းကျင်မှ ထိုသဏ္ဌာန်၊ မီးတောက် မီးလျှံတို့ တောက်နေသည့် ကမ်း ဘေးမှ မလှမ်းမကမ်း ပုပ်ဟောင် နံစော်သည့် ရေစီးထဲတွင် ခွေးသေကောင်များ ၊ ကြွက်သေကောင် များ နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ မီးသဂြိုဟ်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် လူဆင်းရဲများ ၊ ဇာတ်နိမ့်သူများ ၏ အလောင်း သည် မျောပါသွားကြသည် ။

ထိုရေစပ် အနီးတွင် သူမ၏ ဖျော့တော့ ပိန်ချုံးနေသည့် သဏ္ဌာန်သ

ည် မကြာခဏ ပေါ်လာ တတ်သည် ။ သူမ၏ ပြုံးကျယ် ကြီးမားသော မျက်လုံးများ တစ်ဝိုက်တွင် ခိုရောင်ပြေပြေ ဆိုးထား သည် ။ သူ့ နှာခေါင်းတွင် ပန်ထားသည့် နှာသီးကွင်းကလေးက တလက်လက် တောက်နေသည် ။ ကျစ်ဆံမီးကလေးကို ဖဲကြိုး တစ်ချောင်းဖြင့် စည်းထားသည် ။ ရေတွေ စိုရွဲနေသဖြင့် အဝါရောင် အင်္ကျီကလေးက သူ့ကိုယ်တွင် ကပ်နေသည် ။

အသက် ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ရှိ အိန္ဒိယ ကလေးမကလေး အနန်ဒါသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကို စောင့်သည့် မြစ်စောင့်နတ်တို့ ကို ပူဇော်ထားသည့် ပန်းကုံး တစ်ကုံးနှင့် တူသည် ။ သူ့အမည်မှာ ‘ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း’ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည် ။ သို့ရာတွင် သူ့နာမည်ပြောင်မှာ ‘ချမ်းမြေ့ခြင်း’ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် လားလားမျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သူ့ကို ‘ဂင်္ဂါ လင်းတကလေး’ဟု သာ ခေါ်ကြသည် ။ သူ့ အမဲလိုက်ရာ ကွင်းပြင်သည် အသုဘ အလောင်းတိုက်များ အနီးရှိ ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းစပ် လတာပြင် တစ်ဝိုက် ဖြစ်သည် ။

သူ့ မောင်ငယ် နှစ်ယောက်နှင့် အတူ အနန်ဒါသည် သည် နေရာသို့ နေ့တိုင်း ရောက်လာတတ် သည် ။

သေသူတို့ ၏ ပြာမုန်တို့ ဖြင့် အနည်ထိုင်နေသော နံစော် ညစ်ပတ်သည့် ရွှံ့ပြင် တစ်လျှောက် တွင် အဖိုးတန် ရတနာတို့ ကို လိုက်လံ ရှာဖွေတတ်သည် ။ တစ်ခါတလေ ကံကောင်းသည့် အခါများ တွင် ရွှေလက်စွပ် တစ်ကွင်းတလေ၊ ပဲရွဲနေသည့် အဆောင် လက်ဖွဲ့ အစအန၊ ရွှေသွား တစ်ချောင်း တလေ စသည် တို့ ကို တွေ့ရတတ်သည် ။ ကံမကောင်းသည့် အခါများ တွင် လည်း ပြာတောင့်ပြာခဲ ဖြစ်နေသည့် သစ်သား အပိုင်းအစကလေး တစ်ခုတလေလောက်ကိုသာ တွေ့ရတတ်သည် ။

မြစ်ကမ်းတွင် မိုးနေသည့် ဘုရားကျောင်း စင်္ကြံထက်တွင် အနန်ဒါ၏ အဖေသည် ရာဇပလ္လင် တစ်ခုပေါ်တွင် စိုးစံသည့် နှယ် ရွှေခြည်ထိုး ထိုင်ပုံ တစ်လုံးပေါ်တွင် အခန့်သား ထိုင်နေသည်။

အသက် လေးဆယ့် တစ်နှစ်ရှိ အနန်ဒါ၏ အဖေ အမစ် ပရာကတ်ရှိ သည် မုန်ညင်းဆီတွေ ပြောင်နေသည့် ဆံပင်၊ ညှိုးငယ်သော အမူအရာ တို့ ရှိသည့် သေးသေးညက်ညက် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ ဘိုးဘေးများကဲ့သို့ပင် အနန်ဒါ၏ အဖေသည် လည်း အသုဘ အခမ်းအနားများကို စီစဉ် ညွှန်ကြားသူ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်မှု ကိစ္စ အဝဝကို ကြီးကြပ်သူ သုဘရာဇာခေါင်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်း သဘောအရ သူနှင့် တကွ သူ့ သားစဉ်မြေးဆက်တို့ သည် ဟိန္ဒူလူ့ အဖွဲ့အစည်းတွင် အောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်သည့် သုဘရာဇာများ ဖြစ်ကြသည်။ သူ့ဇာတိ သူ့အမျိုးသည် နိမ့်ကျလွန်း သဖြင့် သေလျှင်ပင် ကိုယ့်အလောင်းတိုက်ဖြင့် ကိုယ် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ပြုခွင့် မရ။ မြို့နှင့် ဝေးဝေး တစ်နေရာတွင် ကွင်းပြင် တစ်ခုတည်းတွင် သုဘရာဇာများ ၊ ဇာတ်နိမ့်သူများ အတွက် သီးသန့် ထားသည့် နေရာတွင် သွား၍ သင်္ဂြိုဟ်ရသည်။

အနန်ဒါ၏ အဖေနှင့် တပည့်များ သည် အလောင်းများကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် မီးပုံများကို အသင့် ပြင်ဆင် ထားကြရသည်။ အဝတ်ဖြူ သို့မဟုတ် အဝတ်နီပတ်ထားသည့် အလောင်းများ သည် ဝါးထမ်းစင်များ ဖြင့် နေ့ညမဟူ ရောက်လာကြသည်။

အသုဘ ပို့သူများ သည် ကျက်သရေ မင်္ဂလာ ကင်းမဲ့လှသော မြင်ကွင်းနှင့် လူသေ မီးရှိသည့် အနံ့တို့ ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ လောင်တိုက် တစ်ခုမှ တစ်ခုဆီသို့ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြ သည်။ အ

နီးရှိ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသည့် အုတ်လှေကားထစ်များ ပေါ်တွင် မူ ဆတ္တာသည် တို့ သည် ကွယ်လွန်သူတို့ ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ခေါင်းရိတ်ပေးလျက် ရှိပြီး ဗိုက်ပူပူနှင့် ပုဏ္ဏားများ သည် ဂါထာ မန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်ရန် အတွက် အသုဘရှင်များ နှင့် ဈေးဆစ်နေကြသည်။ ။

ထိုအသုဘ အခမ်းအနားများ တွင် ရှောင်၍ မရသော ကျွဲ နွား တိရစ္ဆာန်များ လည်း ပါဝင်ကြ သည် ။ နွားမများ နှင့် ဆိတ်များ သည် အလောင်းစင်ပေါ်မှ ပန်းခွေများကို ငေးကြည့်နေကြသည် ။ ပြာမှုန့်ရောင် ညစ်မွဲမွဲ ခွေးများက အလောင်းစင်မှ လွင့်ကျလာသော အသားတစ်တို့ကို ဝါးမျို စားသုံး ကြသည် ။ ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲနေကြသည့် အနက်ရောင် လင်းတကြီးများ သည် အောက်သို့ ထိုးဆင်းလာကာ လူ၏ အပျက်အစီး အစအန အချို့ကို ထိုးသုတ် ပျံတက်သွားတတ်ကြသည် ။

အနန်ဒါတို့ မိသားစုသည် ဂျေပူ မဟာရာဇာ စော်ဘွား၏ ဟော်ကြီးနှင့် ဆက်နေသော ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သည့် အိမ်ကြီး တစ်လုံးတွင် နေကြသည် ။ အိမ်ကြီးက ဂင်္ဂါ မြစ်ထဲသို့ ထိုးထွက် နေသည် ။

အိမ်ကြီး စင်္ကြံ၏ ကျောက်သား လက်ရန်း ထိပ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် အဝါနှင့် အနက် ရောင် ခြယ်ထားသည့် ကျောက်ကျား နှစ်ကောင်သည် အနီးရှိ ဟော်ဝင်းဝတွင် ထုထားသည့် ကျောက်ဖြူသား ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်ကို လှောင်ပြောင် နေသကဲ့သို့ ရှိသည် ။

တစ်ခါတုန်းက စော်ဘွားသည် သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုသို့ မလေးမစား ပြုရမည်လောဟု ဆိုကာ အနန်ဒါတို့ ဘိုးဘေးများကို ထိုအိမ်ကြီးမှ နှင်ထုတ်ရန် တရားရုံးတွင် တရား စွဲခဲ့ဖူးသည် ဟု ဆိုသည် ။

ရုံးတော်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အနန်ဒါ၏ အဘိုးက ‘စော်ဘွားကြီး ခင်ဗျား၊ စော်ဘွား ကြီးက လူအရှင်တွေရဲ့ ဘုရင် ဖြစ်သ

လို ကျွန်တော်လည်း လူအသေတွေရဲ့ ဘုရင်ပါ'ဟု လျှောက်လဲ သည် ဟု အဆိုရှိသည် ။

စော်ဘွားမှာ အမှု ရှုံးသွားပြီး သုဘရာဇာမှာ အမှုတွင် နိုင်သွားခဲ့သည် ။

အိန္ဒိယ လူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း အနန်ဒါတို့ မိသားစု၏ အိမ်သည် သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းတို့ ၏ မှီခို လဲလျောင်းရာလည်း ဖြစ်သည် ။ ထိုအိမ်တွင် အနန်ဒါ၏ အဘိုး အဘွားများ၊ ဦးကြီး ဦးလေးများ၊ ဘကြီး ဘထွေးများ နှင့် သူတို့ ၏ မိသားစုများ လည်း နေကြသည် ။ စုစုပေါင်း လူပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိပြီး သူတို့ အားလုံးသည် သုဘရာဇာ လုပ်ငန်း ကို အမှီပြု၍ နေသူတွေ ချည်း ဖြစ်သည် ။

အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးရှိ အခန်းများ သို့ သွားချင်လျှင် ကွေ့ကောက်မည်မှောင်သော လှေကား များ ၊ အတွင်းဘက် ကွက်လပ်များကို ဖြတ်၍ သွားရသည် ။ သူတို့ အထဲက ဆွေမျိုး တစ်ယောက်က ဆိုလျှင် အတွင်းဘက် စင်္ကြံတစ်ခုပေါ်တွင် အုတ်ကြွပ်ပြား အပြာရောင်တွေ သုံးပြီး ဘုရားကျောင်း ကလေးတစ်ဆောင်ကိုပင် ဆောက်လုပ် ထားလိုက်သေးသည် ။ ရာမ နတ်ဘုရားကို ရည်စူး၍ ဆောက် ထားသော ဘုရားကျောင်း ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ထိုဘုရားကျောင်း၏ သံတံခါးကြီးများကမူ အနန်ဒါ တို့ မိသားစု အတွက် အမြဲ ပိတ်ထားကြသည် ။

အိန္ဒိယ သုဘရာဇာတို့ သည် အောက်တန်း အကျဆုံး ဇာတ်နိမ့်သူများ ဟု ဆိုကာ ဘုရား ကျောင်းများ သို့ ဝင်ခွင့် မရ။ တံခါးဝတွင် ရှိသည့် ခေါင်းလောင်းကို ထိုး၍ သာ နတ်ဘုရားကို ပူဇော် ခွင့်ရသည် ။

ထိုအိမ်ကြီး နောက်ဖေး ကွက်လပ် တစ်ခုတွင် ဆိတ်ထီးကြီး တစ်

ကောင်လည်း ရှိသည် ။ တစ်နှစ် တစ်ခါ ဆိုသလို ဇာတ်နိမ့်သူများ ၏ နတ်တစ်ပါးဖြစ်သော ဆတ္တာဒေဝီကို ပူဇော်သည့် ပွဲများ ကို ကျင်းပတတ်သည် ။ ထိုပွဲတော်များ တွင် အနန်ဒါ၏ အဖေသည် သူ့ ဆိတ်ထီးကြီးက နိုင်လျှင် ဆိတ်ထီးကြီးကို ဆတ္တာဒေဝီထံ ယဇ်ပူဇော်လေ့ ရှိသည် ။

အခြားသော ကွက်လပ်များ ထဲတွင် မူ လောင်တိုက်တွင် သဂြိုဟ်စင် အဖြစ်အသုံးပြုရန် အဆင်သင့် ဆောင်ထားသည့် ဝါးလုံးပုံများ ၊ လူချမ်းသာများ ၏ အသုဘများ တွင် အသုံးပြုသည့် နံ့သာဖြူ ထင်းများကို စုပုံထားသည် ။

အနန်ဒါ၏ အဖေသည် မီးသဂြိုဟ်မှု ကိစ္စများ အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို အဆင်သင့် စုဆောင်း ပြင်ဆင်ထားရသည် ။ နံ့သာဖြူများကိုရောင်းရသည့် အတွက် ငွေဝင်လမ်း အတော်အတန် ဖြောင့်သည် ။ မနက် ခုနစ်နာရီနှင့် ဆယ့်တစ်နာရီလောက် အကြားတွင် နံ့သာဖြူတုံး ပေါင်း တစ်ရာလောက် ရောင်းပြီးပြီ။ သေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အကြီး အသေးကို လိုက်၍ နံ့သာဖြူ အကုန်အကျ ရှိသည် ။ နံ့သာဖြူတုံး ပေါင်း တစ်ရာလောက် ဆိုလျှင် ရှုပီးငွေ လေးရာဖိုးလောက် ကုန်သည် ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ အကုန်အကျ ခံ၍ သဂြိုဟ်မည့် အသုဘမှာ ရှားပါးလှ ဘိခြင်း။ သုဘရာဇာနှင့် တိုင်ပင်ကာ စရိတ်နည်းနည်းနှင့် သဂြိုဟ်ရသည့် အသုဘတွေသာ များ သည် ။ အကယ်၍ ထင်းမလုံလောက်သဖြင့် အလောင်း ပြာမကျလျှင် ကျန်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း တို့ ကို ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တော့သည် ။

အနန်ဒါ၏ အဖေနှင့် ဦးလေးတို့ သည် အသုဘများကို မီးသဂြိုဟ်ရာ တွင် တစ်လှည့်စီ ကြီးကြပ်ကြသည် ။ သို့ဖြင့် သူတို့ မိသားစု၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းသည် နေ့ညမဟူ အမြဲ ရှိနေသည် ။ သူတို့ လက်အောက်တွင်

င် လောင်တိုက်စင်များကို မီးရှို့ရန် မီးထည့်ရန် အလုပ်သမားပေါင်း သုံးဆယ် ခန့် ရှိသည် ။ လောင်တိုက်များမှ မီးတောက်များ သည် ဘယ်အခါမှ ငြိမ်းသည် ဟူ၍ မရှိ။

အိန္ဒိယတွင် လူဦးရေသည် အစဉ်မပြတ် တိုးသည် ထက် တိုးလျက် ရှိရာ သေခါနီးတွင် ဂင်္ဂါရာ ဏသို့ ရောက်လာသည့် လူဦးရေမှာ လည်း အမြဲတမ်းတိုးနေသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသုဘတွေ များ လွန်းသည့် အတွက် မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် အလောင်းများ သည် လောင်တိုက်များ အနားမှ သင်္ချိုင်းရှိ မြူနီစပယ်ရုံးအဆောက်အအုံကလေး အထိ တန်းစီကာ ပြည့်ကျပ်နေသည် ။

မြူနီစပယ် ဌာနက သေသူတို့ ၏ အဆင့်အတန်းနှင့် သေဆုံးသည့် အကြောင်းအရင်းကို စစ်ဆေး မေးမြန်းပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ပြုရသည် ။

အသုဘတွေ များ သဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းကို မှီ၍ အသက်မွေးသူတွေ တော်တော် စီးပွား ဖြစ်ကြသည် ။

အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အလောင်းကို လွှမ်းရန် အဝတ်စ၊ ပန်းခွေ၊ နံ့သာဖြူမှုန့်နှင့် အသုဘ အတွက် လိုအပ်သော အခြား ပစ္စည်း ရောင်းသူတွေ ပြည့်နှက်နေသည် ။ အချို့ ဆိုင်များ တွင် ဆိုလျှင် လူချမ်းသာ အသုဘများ သာ တတ်နိုင်သည့် အဖိုးတန် ပိုးစများ ၊ ရွှေခြည်ထိုးထည်များ နှင့် အလှအပ ပစ္စည်းများကိုပင် ထားလိုက်သေးသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းကျဉ်းကလေးတွင် ပိတ်ဆို့နေသော လူများ အထက်မှ ပန်းတွေ ဖုံးထား သော အသုဘ ထမ်းစင် တစ်ခု ပေါ်လာတတ်သည် ကိုလည်း မြင်ရသည် ။ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် အဝါရောင် ခြုံထည်ကို ခြုံထားသည့် အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ထိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် ထမ်းလာသည် ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည် ။ အလော

င်း ထမ်းလာသူတို့ က ဂါထာ မန္တန်များကို ရွတ်ကာ ကြေးစည်တွေကို ထု လာကြသည်။ ။

ထိုအသုဘမှာ မူ အနန်ဒါ၏ အဖေ လက်သို့ ရောက်မလာပါ။ ထိုအ လောင်းမှာ သံသရာမှ ထွက်မြောက်သွားသော ဆာဒူး တစ်ပါး၏ ရုပ်က လာပ် ဖြစ်သည်။ ။ ဆာဒူး ရုပ်ကလာပ်ကိုမူ မီးသဂြိုဟ်ခြင်း မပြုဘဲ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ မျှောလိုက်ရသည်။ ။

အနန်ဒါ၏ အဘွားသည် မုဆိုးမဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးမတို့ ဝ တ်သော ဆာရီ အဖြူသာ ဝတ်ရ သည်။ ။ မနက် လင်း၍ ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပြီးသည် နှင့် အဘွားသည် ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ စုဝေးလေ့ ရှိသည့် ဘုံခန်းသို့ ရောက်လာကာ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သွားလေသူ သူ့ ခင်ပွန်းသည် ၏ ရုပ်ပုံ ရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး အမျှအတန်း ဝေသည်။ ။ သူ့ခင်ပွန်း၏ ပုံကို နံရံတွင် ထုထားသည့် ရာမာယဏ ဇာတ်မှ ပန်းပုရုပ်များ ကြားတွင် ချိတ်ထားသည်။ ။

ဓာတ်ပုံမှာ ဝါကျင့်နေလေပြီ။ ။ ဓာတ်ပုံထဲက ရုပ်ပုံမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ နှင့် ခေါင်းပေါင်းနီကြီးကို ပတ်ထားသည့် ခုံညားသည့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်၏ ပုံဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ဖွားဖက်ကို ဖုံးအုပ် ထားသည့် အဝတ်ပိုင်းကလေးတစ်ပိုင်းမှ အပ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာမျှ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိ။ ။

အနန်ဒါတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများ သည် ထိုအဘိုးကြီး၏ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို မကြာခဏ ထုတ်ဖော် ပြောလေ့ ရှိကြသည်။ ။

အဘိုးအိုသည် အလောင်းများကို မီးရှို့သည့် သုဘရာဇာ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် တိုင် ဗာရာဏသီ နယ် တစ်ဝိုက်တွင် မူ တန်ခိုး ပြာဠိဟာကို ပြနိုင်သည့် ဖက်ီး တစ်ဦးဟု နာမည်ကြီးသည် ။ အဘိုးအို သည် ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးများကို ဆင့်၍ ဆင့်၍ မပြနိုင်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သံချောင်း တွေအပြည့် စိုက်ထားသည့် ပျဉ်ပြားကြီးပေါ်တွင် နာရီပေါင်း များစွာ လှဲအိပ်နိုင်သည် ။

သို့ရာတွင် သူ နာမည် ကြီးလာခြင်းမှာ ထိုသို့သော တန်ခိုး ပြာဠိဟာများကို ပြနိုင်သော ကြောင့် မဟုတ်။ သုဘရာဇာ လုပ်ငန်းကို လုပ်ရင်း နာမည်ကြီးလာခြင်းဖြစ်သည် ။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယပြည်၏ ခေါင်းဆောင် မဟတ္တမ ဂန္ဒီ လုပ်ကြံ ခံရသည် ဆိုသည့် သတင်းကို ရေဒီယိုမှ ကြားသည့် အခါ၌ သူသည် ပထမဆုံး မီးရထားကို ခုန်တက် ကာ ဒေလီသို့ လိုက်လာခဲ့သည် ။ သူ့တွင် ဘာပစ္စည်းမျှ မပါ။ မီးကျိုးခဲတို့ ရဲနေသည့် မြေအင်တုံ ကလေး တစ်လုံးသာ ပါလာခဲ့သည် ။

အိန္ဒိယပြည်၏ မဟာ ဝိညာဉ် ဖြစ်သည့် ဂန္ဒီကြီးအား မြင့်မြတ်သော ဗာရာဏသီမှ မီးကျိုးခဲ ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဖြစ်သည် ။

အနန်ဒါ၏ အမေမှာ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက် ရှိသည့် ခပ်ပိန်ပိန် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ထိုကျောက်ပေါက်မာများ သည် ကလေးဘဝက သေလုနီးပါး ခံခဲ့ရသော ကျောက်ရောဂါကို သက်သေ ထူနေသည် ။ သူ့ အမေသည် တစ်အိမ်လုံးတွင် ငွေကိုင် ဖြစ်သဖြင့် အာဏာ အရှိဆုံး ဖြစ်သည် ။ ညနေတိုင်လျှင် အဖေသည် တစ်နေကုန် ရသမျှသော မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲတို့ ကို အမေ လက်သို့ ကျိုးနွံစွာ အပ်ရသည် ။ အမေက ထိုငွေကို သေ့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားသည့် သေတ္တာထဲသို့ ထ

ည့်သည် ။ အမေ တစ်ယောက်သာ သော့ကိုင်ခွင့် ရှိသည် ဟု လည်း အဆို ရှိသည် ။

အနန်ဒါနှင့် မောင်ငယ် နှစ်ယောက်တို့ ဂင်္ဂါ မြစ်ကြောမှ ဆယ်ရလာသော ပစ္စည်းများကိုလည်း အမေ လက်သို့သာ အပ်ရသည် ။

အမေသည် ကောက်ရလာသည့် ရွှေသွား၊ လက်ဝတ် ရတနာများ တို့၏ အလေးချိန်ကို လက်နှင့် ဆပြီး မှန်းတတ်သည် ။ ပစ္စည်း အရ နည်းသဖြင့် အမေ ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသည့် အကြိမ်များ လည်း မရေတွက်နိုင်။

‘ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်ပဲ ရှာလို့ ရလာလာ အမေကတော့ ကျေနပ်တယ်လို့ ကို မရှိဘူး၊ အမေကလည်း တော်တော် ခက်တယ်၊ ဒီခေတ်မှာ အသုဘကို ရွှေတွေ ငွေတွေ ဆင်မပေးကြတော့ဘူး ဆိုတာ သူလည်း သိသားနှင့် ၊ ရွှေဈေး ငွေဈေးက ခေါင်ခိုက်နေပြီ မဟုတ်လား’ ဟု အနန်ဒါက ညည်းသည် ။

ထိုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် သုဘရာဇာ၏ သမီးပျို အနန်ဒါသည် အပျိုဖော်ဝင်စ ပြုလေပြီ။

အဖေသည် သူ့သမီး အရွယ် ရောက်ကြောင်းကို သိသည် နှင့် အိန္ဒိယလူမျိုး ဖခင် တစ်ယောက်၏ မလုပ် မဖြစ်သော အမှုကို ပြုရသည် ။ ယင်းမှာ သမီးအတွက် ယောက်ျား ရှာပေး ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အမှန်အားဖြင့် မူ အနန်ဒါ၏ မိဘများ သည် သူ့ကို မွေးလာကတည်းက ထိုကိစ္စကို စီစဉ်ပြီးလေပြီ။

အမေသည် သူ့သမီးကို အိမ်တွင်းမှု ကိစ္စများကို သင်ပေးသည် ။

အနန်ဒါသည် ကျောင်းတက်ဖို့ လည်း မလို၊ ကစားရန်လည်း အချိန် မရ။ မောင်ငယ်များကို ထိန်းခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ အိမ်မှု ကိစ္စတို့ ကို လုပ်ခြင်း၊ မြစ်ကမ်းဘေးမှ လက်ဝတ် လက်စားတို့ ကို ရှာခြင်း၊ ထင်းဆယ်ခြင်း စသည့် ကိစ္စများ ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရသည် ။

မကြာမီတွင် သူတို့ အိမ်သို့ လူကြီး လူကောင်းတွေ ရောက်လာကာ အဖေတို့ နှင့် တီးတိုး တိုင်ပင်ကြသည် ။

‘ကျွန်မ ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ နောက်တော့ အမေက ပြောပြတာပေါ့၊ ယောက်ျားလေးဘက် က လူကြီးတွေတဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စ အတွက် လာဆွေးနွေးကြတာတဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ ဆီမှာ ဒီလို ကိစ္စမျိုး ဆိုရင် ဘယ်သူက ဘယ်လောက် အကုန်အကျ ခံမလဲ၊ ဘယ်ဘက်က ဘယ် လောက် ထည့်မလဲ ဆိုတာတွေကို တော်တော် စကား ပြောရတယ်လေ၊ လူကြီးတွေ ဘာတွေ ပြောကြတယ် ဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာ မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တော့ စကား ပြောနေကြရပုံပဲ၊ အခန်းထဲက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြတဲ့ အသံတွေကို ကြားနေရတာကိုး’ဟု အနန်ဒါက ပြောသည် ။

တစ်နေ့တွင် မူ ယောက်ျားလေးဘက်မှ လူကြီးတွေ ရောက်လာကြပြန်သည် ။

သူတို့ နှင့် အတူ ဒိုတီ ဝတ်ထားပြီး စာရွက်လိပ်ကြီး တစ်လိပ်ကို ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထား သည့် လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည် ။ ထိုသူမှာ မင်္ဂလာဆောင်မည့် နေ့ကောင်း ရက်သာကို ရွေးပေးမည့် ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်သည် ။ ဗေဒင်ဆရာ၏ အခါပေးချက်အရ မင်္ဂလာဆောင်ရက်ကို ရွေးရသည် ။

အနန်ဒါမှာ ဘာမျှ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိ။ ဆန္ဒ ထုတ်ဖော်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ ထိုမျှ

မက သူ တစ်သက်လုံး ပေါင်းဖော်သွားရမည့် သတို့ သားကိုပင် မြင်ဖူးခြင်း မရှိ။

မင်္ဂလာ မဆောင်မီ သီတင်းနှစ်ပတ် အလိုတွင် အဖေသည် ခန်းဝင်ပစ္စည်း များကို ယူကာ သတို့ သား ၏ အိမ်သို့ သွားပို့သည်။ ။

အလုပ်သမားများမှာ မင်္ဂလာ မဏ္ဍပ် ဆောက်နေကြသည်။ ။

ထိုနေ့တွင် အနန်ဒါသည် နှာသီးကွင်း စွပ်ထားသည့် နေရာနှင့် တည့်တည့် ပါးပြင်ပေါ်တွင် ပဲစေ့လောက်ရှိသည့် အကွက်ကလေး တစ်ကွက် ပေါ်လာသည် ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

အနန်ဒါသည် ပါးပြင်ပေါ်မှ အကွက်ကလေးကို လက်ဖျားနှင့် တို့ ကြည့်သည်။ ။

ဘာမျှ မခံစားရသဖြင့် သူ အံ့အား သင့်နေသည်။ ။

အနန်ဒါသည် ပါးပြင်မှ အကွက်ကို လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်ကြည့်သည်။ ။ အပ်ဖြင့် ထိုးကြည့် သည်။ ။ အကြောင်း မထူး၊ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်သည် ခံစားမှု ကင်းမဲ့နေကာ ထုံနေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းစပ်မှ လင်းတကလေးသည် ဘာမျှ သောကရောက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအဖြစ်မျိုးသည် သူ့အဖို့ ရိုးနေလေပြီ။

သူ့သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက် အတွင်းတွင် သူသည် နောက်ကျိ ညစ်ပတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်ရေ ထဲတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ။ ထိုအချိန် အတွင်း၌ မြစ်ကြီးသည် သူ့အသားအရေကို တစ်စက်ကလေးမျှ အနား မပေး။ ပွေး

၊ ဝဲ၊ နှင်းခူ၊ ယားနာ စသည် တို့ သည် တစ်နေရာရာတွင် တော့ အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သည်။ ။

သူ၏ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်သော ကိုယ်ခံအားသည် ပြင်ပမှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှုကို အမြဲလိုလို တွန်းလှန်ခဲ့သည် ချည်း။ ဘာမျှ မကြာလိုက်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အတွင်းတွင် ထိုအရာများ သည် အလိုလို ပျောက်သွားကြသည်။ ။

ယခု ပါးပေါ်မှ အကွက်ကမူ ခါတိုင်းလို လွယ်လွယ်နှင့် မပျောက်ချင်။

အနန်ဒါသည် ပါးမှ အကွက်ကို အမေ့ကို ပြကြည့်သည်။ ။ အမေက မြို့ထဲက လမ်းကြားထဲတွင် ရှိသည့် ဆေးဆရာထံသို့ ခေါ်သွားသည်။ ။

ဆေးဆရာ အဘိုးကြီးက အနန်ဒါ၏ ပါးမှ အကွက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ။

‘ဒီလို ရောဂါကို ကုလို့ မရဘူးကွယ့်၊ ကလေးမ ပါးပေါ်က အကွက်က အနာကြီး ရောဂါ ဖြစ်တာ’

အဘိုးကြီးက ချိုသာစွာ ပြောသည်။ ။

[၂]

ကြွက်များ နှင့် ကြွက်သတ်သမား။

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

သူနေ့များ သည် ချစ်သူတို့ ၏ တွေ့ခြင်းမျိုးဖြင့် အစပြုတတ်သည် ။

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ရှိ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်က ကျဉ်းမြောင်းသည့် ဓာတ်ခွဲခန်း ကလေးထဲသို့ ရောက်သည် နှင့် ဆံပင် ကောက်ကောက် မုတ်ဆိတ် ဝါဝါနှင့် အသက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်ရှိ ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂျေလီယက်သည် သူ့ လက်ဆွဲ သေတ္တာကလေးထဲတွင် ပါသည့် တိုလီ မိုလီ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်သည် ။

ထိုပစ္စည်းများမှာ သုတေသန သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦး အနေဖြင့် သူ ကြုံတွေ့ရသော မျှော်လင့် ချက်များ စိတ်ပျက်မှုများကို နှစ်ပေါင်းများ စွာ ခွဲဝေ ခံစားခဲ့ကြသည့် အရာများ ဖြစ်သည် ။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်သည် နှေးကွေး လေးလံသော လက်များ ဖြင့် လက်ဆွဲသေတ္တာထဲတွင် ပါသည့် အလူးကို ထုတ်ကာ ခပ်ပါးပါး လှီးပြီး ကြွက်များကို ကျွေးသည် ။

သူ့ကြွက် များမှာ ကောင်ရေ နှစ်ရာ့ငါးဆယ် ရှိပြီး အားလုံး အမတွေချည်း ဖြစ်သည် ။ အားလုံး အညိုတွေ ဖြစ်ပြီး ဆူဖြိုး လုံးအစ် နေကြသဖြင့် ကြွက်ပေါက်စကလေးတွေနှင့် ပင် တူနေသည် ။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်က သူတို့ ကို မင်းသမီးတွေဟု ခေါ်လေ့ ရှိသည် ။ သူတို့ အားလုံးသည် ကြွက်မျိုးနွယ်တွေထဲတွင် အထက်တန်းစားများ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ မျိုးရိုးဗီဇ အကောင်းဆုံး ဆိုသည့် ကြွက်မျိုးကို ရွေးထုတ်ကာ အစဉ်အဆက် မွေးလာခဲ့သည့် အပြစ် အနာအဆာ ရောဂါဘယ ကင်းသည့် ကြွက်မျိုးဖြစ်သည် ။ ထိုကြွက်မျိုးကို စီ၊ ၃၊ အိတ်ချ် အမျိုးအစားဟု ခေါ်ကြသည် ။ ကြွက် ကလေးများမှာ အသိဉာဏ် ရှိကြသည် ။ လူ့အလိုကို သိတတ်သည် ။ အကိုင်အတွယ်ရလည်း လွယ်ကူ သဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်းနေသည် ။

သို့တိုင်အောင် ဒေါက်တာမိုက်ကယ်သည် နေ့တိုင်း ကြွက်ကလေးတွေကို စတေးရသည်။ ဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်ရသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုမျှ ချစ်စရာ ကောင်းသည့် သတ္တဝါကလေးများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ပစ်ရသည်။ ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကဲ့သို့ပင် သူတို့ ခန္ဓာအပြင်မှ တိုက်ခိုက်မှုတို့ ကို ကာကွယ် တားဆီး ရသည့် ကလာပ်စည်းများကို ထုတ်လုပ်ပေးရာ သိုလှောင်ထားရာ ဖြစ်သော သူတို့၏ သရက်ရွက်များ ခြင်ဆီများ ၊ သိုင်းမတ်စ် အကျိတ်များ ၊ အဖုများ စသည့် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို ပြင်းထန် သည့် အဆိပ်ရောင်ခြည်များ ဖြင့် ပစ်လွှတ်ရသည်။ ။ ထိုကလာပ်စည်းများကို သွေးဖြူကလာပ်စည်း များ ဟု လည်း ခေါ်ကြသည်။ ။ လင်ဖိုဆိုက် ကလာပ်စည်းများ ဟု လည်း ခေါ်ကြသည်။ ။ ထိုသွေးဖြူ ကလာပ်စည်းများ သည် လူ့ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့ ၏ သက်တော်စောင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ မိုက်က ရုပ် ပိုးမွှား ဖြစ်စေ၊ ဗိုင်းရပ်ပိုး ဖြစ်စေ၊ ပြင်ပမှ ပဝတ္တိ ပစ္စည်း တစ်ခုခု ဖြစ်စေ ဝင်ရောက်လာသည် နှင့် သူတို့ သည် စုရုံးလာတတ်ကြသည်။ ။ ချွတ်ယွင်းသွားသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု အတွက်အစားထိုးလျှင် လည်း သူတို့ သည် စုရုံးလာတတ်ကြသည်။ ။

ဒေါက်တာမိုက်ကယ်သည် သူ့မင်းသမီးကလေးများ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဓာတ်ရောင်ခြည်များ လွှတ်ပေးခြင်းဖြင့် သူတို့ ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစားထိုးကုသရာတွင် ပြင်ပ ပစ္စည်းကို ငြင်းဆန်သည့် သဘာဝကို နိုင်နင်းသည့် သေချာပေါက် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ယခုမူ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းကို အစားထိုး၍ ကုရသည် မှာ ဘာမျှ မရေရာ၊ လောင်းကစား နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်၏ အထူးပြုဘာသာရပ်မှာ အင်မျူနီလော်ဂျီ
ခေါ် ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာ ရပ်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ
ပညာ ဆိုသည် မှာ အခြားမဟုတ်။ လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အမြဲ တစေ ခြံ
မ်းခြောက်နေသော သာမန် မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သည့် ပိုးမွှားများ ၏ အ
န္တရာယ်မှ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်မှု စွမ်းအားကို လေ့လာသည့် ပ
ညာရပ်ဖြစ်သည်။

ထိုပညာရပ်သည် ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ တွင် ထွန်းကားလာခဲ့သ
ည် မှန်သော်လည်း သိပ္ပံ ပညာရပ် အသစ် တစ်ခု မဟုတ်။

ကာကွယ်ဆေး ထိုးသည့် အယူအဆကို စတင် တွေ့ရှိခဲ့သော အက်ဒွ
ပ်ဂျင်းနား၊ လူဝီ ပတ်စချာ၊ တီဘီ ရောဂါပိုးတို့ ကို တွေ့ရှိခဲ့သော ရောဘ
တ်ကော့ခ်နှင့် အခြား များ စွာသော သိပ္ပံပညာ ရှင်များ ၏ ကျေးဇူးကြော
င့် လူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်သော စွမ်းအားဖြင့်
ပြည့်စုံကြောင်းကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာခန့်ကတည်းက
သိရှိခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကာကွယ်ရေး စနစ်ကို မောင်းနှင် ချုပ်ကိုင်နေသည့် စက်
ယန္တရားကြီးသည် လွန်စွာ ရှုပ်ထွေး ဆန်းကြယ်လှသဖြင့် နှစ်ဆယ်ရာစု
ဒုတိယ နှစ်ဝက်ပိုင်းတွင် ကလာပ်စည်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပ
ညာရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခါမှ ပင် ထိုယန္တရားကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်
များကို သိလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအောင်မြင်မှုကို ရရှိစေခဲ့သည့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများမှာ သိ
ပ္ပံပညာရပ် စစ်စစ်တွင် အသုံးပြုသော ပစ္စည်း ကိရိယာများ ထက် အချ

ကံအပြုတ် ပညာတွင် သုံးသည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများ နှင့် ပို၍ နီးစပ်ပါသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲတွင် ကလာပ်စည်းများကို မွေးမြူခြင်း၊ ကြီးထွားအောင် လုပ်ခြင်း၊ ရှင်သန်အောင် လုပ်ခြင်းဖြင့် ခြောက်ဆယ်ပြည့်နှစ်များ အတွင်း၌ ကိုယ်ခံစွမ်းအားဗေဒ ပညာရှင်များ သည် ယခင်က မစဉ်းစားခဲ့မိသော နယ်ပယ်များ တွင် လေ့လာ စူးစမ်းမှုများကို ပြုလုပ် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရာစုနှစ် အကုန်တွင် သိပ္ပံပညာကို တစ်တပ်တစ်အား ဖြည့်ဆည်းမည်ဟု အားခဲနေသည့် လူငယ် ဆရာဝန် တစ်ဦး အဖို့ မည်မျှ ကောင်းသည့် အခွင့်အရေးပေးနည်း။

‘ကိုယ်ခံစွမ်းအား ပညာရပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာကတော့ ဒီပညာရပ်ဟာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုတွေကို လုပ်လို့ ရလို့ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ လူမှု သိပ္ပံ ပညာရပ်ဟာ ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုရဲ့ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေးဆိုင်ရာဆက်စပ် ယှက်နွယ်မှုတွေကို ရှင်းလင်း ဖော်ပြသလို ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာရပ်ဟာလည်း ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှု စနစ်ကြီးတစ်ခုကို နားလည်ရေးမှာ သော့ချက် ဖြစ်ပါတယ်။’

အဲဒီ စနစ်ကြီးမှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် လောဂျစ်တွေ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဥပဒေသတွေ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် အောင်မြင်မှုတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီ စနစ်ကြီးကို ကိုင်တွယ် လို့ ရအောင် ထိန်းချုပ်လို့ ရအောင် လေ့လာနိုင်တယ်၊ အဲဒီ စနစ်ကြီးကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အရင်တုန်းက လုပ်ခဲ့သလို အရမ်းကာရော လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပန်းထိမ် ဆရာရဲ့ နူးညံ့ညင်သာတဲ့ ကိုင်တွယ်နည်းမျိုးနှင့် ကိုင်တွယ်ရလိမ့်မယ်။

အဲဒီ ကလာပ်စည်းတွေရဲ့ ဂီတသံကို နားထောင်ခြင်း၊ အဲဒီ ကလာပ်

စည်းတွေရဲ့ ဘာသာ စကားကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်ဆိုခြင်း၊ သူတို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှုတွေရဲ့ စက်ယန္တရား ဆန်တဲ့ သဘောကို နားလည်အောင် လုပ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အိပ်မက်ကြီးကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ပေါ်အောင် လုပ်ကြရမှာပဲ။ အဲဒီ အိပ်မက်က တော့ လူရဲ့ သက်တမ်းကို သည့် ထက်သည် ရှည်ကြာအောင် လုပ်ရေး ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ပါပဲ’

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ပြောသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်နှစ်နှစ်။

သူ့အိမ်သို့ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့စဉ် ထိုအိပ်မက်အား အကောင်အထည် ဖော်ရန် လမ်းစကို ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် တွေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

‘အဲဒီ ဧည့်သည် ကတော့ ကြောင်ကြီးဗျ၊ နောက်ဖေး လမ်းကြားမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ကြောင်ထီးကြီး တစ်ကောင်ရယ်၊ နာမည်က တက်ဘီတဲ၊ ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့် အဖေက နယူးဂျာစီ ပြည်နယ်က မြို့ကလေး တစ်မြို့မှာ ကာယနည်းပြဆရာ လုပ်နေတယ်။

တစ်နေ့တော့ အမေက အဲဒီ ကြောင်ကြီးကို လမ်းမှာ တွေ့လို့ ကောက် လာပြီး မွေးတယ်၊ တက်ဘီက အိမ်မှာ သိပ်နေတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ၊ လမ်းမမှာ နေတဲ့ ကြောင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ် ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာ တက်တော့တာပဲ၊ တက်ဘီလည်း ရောက်လာရော ကျွန်တော် ငိုတယ် ၊ နှာချေတယ်၊ နှာခေါင်း ပိတ်တယ်၊ ဒါကသူရောက်

လာမှ ဖြစ်တာ၊ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်နှင့် တက်ဘီ မတည့်ဘူးလေ။

တက်ဘီကို ကျွန်တော် အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့၊ အမေကလည်း သိပ်စိုးရိမ်သွား တာပေါ့၊ ဒါနှင့် အမေက ကြောင်ကြီးကို လမ်းမမှာ ပြန်လွှတ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မလွှတ်ဖို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ အတွေး တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။

ဒီပစ္စည်းဟာ ကိုယ်နှင့် ဓာတ်မတည့်ဘူးဆိုရင် အဲဒီ ပစ္စည်းကို လွှင့်မပစ်ဘဲနှင့် ကာကွယ်လို့ ရော မရတော့ဘူးလား၊ မကောင်းတဲ့ အကျိုး သက်ရောက်မှုတွေကို ရပ်အောင် လုပ်လို့ မရတော့ဘူး လား၊ တစ်နည်း ပြောရရင် တက်ဘီကို လမ်းမပေါ်ကို ပြန်မလွှတ်ဘဲ ကျွန်တော့် ရောဂါပျောက်အောင် လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား ဆိုတဲ့ အတွေး ပေါ်လာတယ်’

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ပြောသည် ။

မိုက်ကယ်သည် နှာခေါင်း ပိတ်သည့် ရောဂါကို သုံးလလောက် ခံစားလိုက်ရသည် ။ အဆက် မပြတ် နှာချေသည် ။ မျက်လုံးအိမ် တစ်ဝိုက်တွင် ရောင်အနီး ယားယံလာသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ်နှင့် မတည့်သော ပစ္စည်းကို ဆက်သုံးရင်း ခံနိုင်ရည် ရှိလာသည် ကို တွေ့လာရသည် ။

‘တခြား အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တာတွေနှင့် မတူဘူးဗျ၊ တခြား အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တာတွေမှာ တော့ အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းကို စွန့်ပစ်လိုက်မှ ရောဂါ သက်သာသွားတယ်၊ ကြောင်ကြောင့် အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တာကတော့ တစ်မျိုး၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူ့ဘာသာသူ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ရှိသွားတယ်။

တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်ဟာ သူ့ဘာသာသူ အလိုလို ပြီးသွားပြီး ကာကွယ်ဆေး ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွား

တယ်၊ ကျွန်တော့် အိမ်က ကြောင်ကို သွားကိုင်ရင် ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘဲ အလိုလို ပိုးသတ်ပြီးသလို ဖြစ်သွားတယ်’

ယင်းမှာ အနာဂတ်တွင် သုတေသန ပညာရှင်ဖြစ်လာမည့် သူ၏ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒပညာနှင့် ပတ်သက်သော ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သည်။ ။

‘အဲဒီအတွေ့အကြုံဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်တာဘဲဗျ၊ အိမ်မှာ လူတွေ အများကြီး ကြောင်နှင့် နေကြပါလျက်နှင့် ကျွန်တော့် ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်လာတာလဲ၊ တခြား လူတွေ ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဘာမှ မဖြစ်တာလဲ’

မိုက်ကယ်သည် ထိုမေးခွန်းကို မေးရင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ။

သို့ဖြင့် သူသည် ရော့ချက်စတာ တက္ကသိုလ် ဆေးကောလိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ အဖြေကို ကား ရှာဖွေ မတွေ့သေးပါ။

သို့ရာတွင် မိုက်ကယ်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ဖန်အိုးတွေ၊ ဖန်ပြွန်တွေကို သဘောကျသည်။ ။

နာခေါင်း ပြားပြား၊ မှဲ့ခြောက် ပြောက်တိ ပြောက်ကျား၊ အသားဖြူဖြူနှင့် နောက်ရွတ်ရွတ် နေတတ်သည့် စင်သီယာနှင့် ကျောင်းမှာ တွေ့ကြသည်။ ။

စင်သီယာက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ကက်သရင်း ဟက်ဘန်းနှင့် တူသည်။ ။ စင်သီယာက သွေးသွင်း ကုသရေးတွင် အထူး လေ့လာရန် အတွက် လောဟိတ ဗေဒ (သွေးနှင့် ပတ်သက်သော ပညာရပ်)တွင် ဘွဲ့ယူသင်တန်း တက်နေသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆေးပညာတွင် ဝါသနာ ထုံကြသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဆေးပညာသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား မိုက်ခရိုစကုပ် ပေါ်တွင် မျက်နှာချင်း ဆုံမိ စေရန် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆေးပညာကို ဝါသနာ ပါလာပုံချင်းကတော့ မတူကြပါ။

စင်သီယာ စိတ်ဝင်စားသော အရာမှာ အဆုတ်မှ လာသော အောက်ဆီဂျင်များကို အသားမျှင် များ ဆီသို့ ပို့ပေးသော သန်းပေါင်း ကုဋေပေါင်း များစွာ သော အနီရောင် ကလာပ်စည်းကလေးများ ဖြစ်သည်။

တစ်နည်း ပြောရလျှင် သန်းပေါင်း များစွာသော သွေးနီဥများ ဖြစ်သည်။

‘၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှာ ရောဂါဗေဒ ပါရဂူ ကားလ်စတိန်းနားဟာ သွေးအုပ်စု အမျိုးအစားတွေ ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားခဲ့လို့ နိုဘယ်လ်ဆုကို ရသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မတို့ တစ်တွေဟာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ သိသင့် သိထိုက်တာတွေ ကို တော်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလာခဲ့ကြရတယ်။’

‘ဒါကြောင့် မို့ ကျွန်မ အဲဒီ အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ် လို့ ထင်တယ်။ ခုတော့ အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ တော်တော်လေး သိလာရပါပြီ။’

‘အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေဟာ ကျွန်မကို လိမ်လို့ မရတော့ဘူး၊ တစ်ပတ် ရိုက်လို့ မရတော့ဘူး၊ တကယ်တော့ အနီရောင် ကလာပ်စည်းလေးတွေနှင့် အလုပ်လုပ်ရတာဟာ ပျော်စရာ ကောင်းတယ် ရှင်၊ သိပ်လည်း ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး မရှိဘူး၊ သိပ်လည်း အပြောင်းအလဲ မမြန်ဘူး၊’ဟု စင်သီယာက ပြောပြသည်။

သို့ရာတွင် မိုက်ကယ်ကမူ အခြားသော သွေး အစိတ်အပိုင်းများကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ‘ထို အစိတ်အပိုင်းမှာ အဖြူရောင် ကလာပ်စည်းများ ၊

သို့မဟုတ် ခန္ဓာကိုယ် စနစ်ကြီး၏ သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်သော
သွေးဖြူဥများ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုသက်တော်စောင့်တို့ ကောင်းကောင်း အလုပ် မလုပ်လျှင် သေ
လောက်သော ရောဂါများ စွာတို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်။ ။

မိုက်ကယ်က သူ့လို သွေးဖြူဥများကို အထူးပြု လေ့လာရန် စင်သီ
ယာကို နားချသည်။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ သုတေသန လုပ်ရမှာ က အဲဒီ သွေးဖြူဥတွေ အကြော
င်းကို အဓိက လုပ်သင့် တာ၊ လင်ဖိုဆိုက်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ဦးစား
ပေး လေ့လာရမှာ ၊ နိုဘယ်လ်ဆုတို့ ဘာတို့ ပေးရင်လည်း အဲဒီ ပညာရပ်
မှာ ပဲ ပေးမှာ ။

‘ဒါပေမဲ့ သူ့ သွေးနီဥတွေကို စွန့်ပြီး ကျွန်တော့် သွေးဖြူဥ တွေနောက်
ကို လိုက်လာဖို့ သူ့ကို နားချရတာဟာ မအောင်မြင်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး
တော့ ကျွန်တော် လက်လျှော့ လိုက်ရတယ်လေ’

မိုက်ကယ်က ပြောသည်။ ။

သို့ရာတွင် သူတို့ ဓာတ်ခွဲခန်း လက်ထောက် နှစ်ယောက်သည် ကူညီ
မှုတစ်ခုကိုတော့ သွားတွေ့ကြသည်။ ။

စင်သီယာသည် မစွပ် မိုက်ကယ် ဂျေလီယက် ဖြစ်ပြီးသည့် နောက်
တွင် ဆေးပညာဘွဲ့ကို ရရှိ ခဲ့ကာ သွေးဘဏ် တစ်ခုတွင် အလုပ်ရသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် သွေးနီဥတို့ ၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သော စင်သီယာသည်
သွေးဖြူဥတို့ ၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သော မိုက်ကယ်အား သူ့ လေ့လာမှုများ
ကို ဆက်လက် လုပ်ရန်၊ ဆေးပညာဘွဲ့ ရရန်၊ သုတေသန လုပ်ရန် နောက်
ပိုင်းမှ ကူညီအားပေးခဲ့သည်။ ။

သို့ရာတွင် စင်သီယာ ထင်ထားခဲ့သကဲ့သို့ မဟုတ်။

မိုက်ကယ်သည် သူ တစ်သက်လုံး တောင့်တလာခဲ့သည့် သုတေသနကို ဘေးချိတ်ကာ ဆေးကု လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်သွားခဲ့သည် ။

‘ဘာဖြစ်လို့ မှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းက သုတေသနကိုလည်း ကျွန်တော် အယ်လားဂျစ် ဖြစ်လာတယ်။’

‘ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ မှန်းဆချက်တွေ လုပ်ရတာတွေ၊ ရက်စက်ရတာတွေ၊ ပန်းကန် ခွက် ယောက်တွေ၊ ဖန်ပြွန်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ အဆောင်အယောင် တန်ဆာ ပလာ တွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သိပ္ပံ ဝတ္ထု ရုပ်ရှင်တွေလို့ ထင်လာတယ်။’

‘ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ နေရင်း အသိပညာ တိုးလာတယ်၊ ကျယ်ပြန့်လာတယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာမကျန်းဖြစ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အသံကို ကျွန်တော် နားထောင်ချင်တယ်၊ သူတို့ ဝေဒနာ တွေကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်၊ သူတို့ ကို ကုသ ပေးချင်တယ်၊ သူတို့ အသက်တွေကို ကယ်ဆယ်ချင်တယ်၊ တိုတို ပြောရရင် ကျွန်တော် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်’

ထို ဆန္ဒကြောင့် မိုက်ကယ်သည် နှလုံး ခွဲစိတ်ကုသမှု ပညာရပ်ကို အထူးပြု လေ့လာခဲ့သည် ။

‘ဒီလို ဖြစ်သွားရတာကလည်း စိတ်ပဲဗျ၊ တစ်ခါမှာ တော့ ကျွန်တော် လူနာ တစ်ယောက်ကို တော်တော် သနားသွားတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့် ခွဲစိတ်ဓားအောက်မှာ သူ့နှလုံးကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးက ခွဲစိတ် ပြင်ဆင်ပေးဖို့ အတွက် သူ့နှလုံးကို စက်နှင့် သွားပြီး တပ်ထားရမှာ ကိုး၊ ဒီမှာ ခွဲစိတ် ကုသတဲ့ ပညာဟာ ပညာရပ်တွေထဲမှာ အဆင့် အမြင့်ဆုံး ကျွမ်းကျင်မှုဆိုင်ရာ အတတ်ပညာတွေထဲမှာ အပြ

ည့်စုံဆုံးလို့ ကျွန်တော် ထင်သွားတယ်။

‘ခွဲစိတ် ပညာဟာ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တဲ့ အရာတွေကို တဖြည်းဖြည်း နည်းပါး သွားအောင် လုပ်ပေးတဲ့ အရာ၊ လူ့အသိပညာ နယ်နိမိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ချဲ့နိုင်တဲ့ အရာလို့ ကျွန်တော် ယူဆလိုက်တယ်။’

‘ခွဲစိတ် ပညာလောက် လူတွေ အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်တဲ့ ဆေးပညာရပ်ရယ်လို့ များ ရှိသေးလို့ လား၊ ဘယ်မှာ ရှိတော့လို့ လဲ’

သို့ရာတွင် နှလုံး ခွဲစိတ် ဆရာဝန် လုပ်မည့် မိုက်ကယ်၏ ဘဝလမ်းကြောင်းသည် ပြောင်းသွား ပြန်သည် ။

နောက် နှစ်နှစ် အကြာတွင် စတန်းဖို့ တက္ကသိုလ်မှ ဆေးသုတေသန ပညာသင်ဆုကို မိုက်ကယ် ရသည် ။

ဟောဂျ်ကင်း ရောဂါကဲ့သို့ သွေးကင်ဆာ ဆန်သော သွေးဖောက်ပြန်မှု နှင့် ပတ်သက်သည့် ရောဂါများ တွင် ကမ္ဘာ့ ပါရဂူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ပါမောက္ခဟင်နရီ ကက်ပလန် လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ရမည်ဖြစ်သည် ။ ဤတွင် မိုက်ကယ်သည် သူ့ အချစ်ဦးနှင့် ပြန်တွေ့ကာ သွေးဖြူဥများ နှင့် ပြန်၍ ဆက်မိပြန်သည် ။ ထိုဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း မိုက်ကယ်သည် သူ၏ ပထမဆုံးသော သုတေသန စမ်းသပ်မှု အမှားကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

အိုင်အိုဝါး ပြည်နယ်မှ သွေးကင်ဆာ ဖြစ်နေသည့် လူနာ အမျိုးသမီး ငယ် တစ်ယောက်အား ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုး ကုသရာတွင် သူသည် ကြွက်များ တွင် စမ်းသပ် အောင်မြင်ခဲ့သည့် နည်းကို သုံး၍ အစားထိုး ကုသခဲ့သည် ။ မိန်းမပျိုမှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည် ။

‘ကျွန်တော် တော်တော် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော့်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိ ပေးလို က်သလိုတော့ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကုထုံး တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ မစမ်းသ ပ်ရသေးရင် အဲဒီ ကုထုံးကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ချလက်ချ မသုံးနှင့် လို့ သ တိပေး လိုက်သလိုဖြစ်သွားတော့ပေါ့။

‘ကျွန်တော့်မှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိသည့် တိုင် စိတ်မကောင်းစရာတွေကို တွေ့လိုက်ရသည့် တိုင် ကင်ဆာ ရောဂါတို့ ၊ သွေးကင်ဆာ ရောဂါတို့ ၊ အမျိုးအမည် ဖော်ပြလို့ မရသေးတဲ့ ကလာပ်စည်း ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတို့ စတဲ့ ကမ္ဘာမှာ အရေးကြီးတဲ့ လမ်းဆုံကို ရောက်နေချိ န်မှာ မနုဿ ဇီဝဗေဒ ပညာရပ်မှာ ရှေ့တန်းက အလုပ် လုပ်နေရတဲ့ အ တွက်တော့ ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူတယ်၊ ကျေနပ်တယ်။

‘တကယ့် ထိပ်တန်း ဆရာကြီးတွေ အနားမှာ လုပ်နေရပါကလားလို့ တွေးမိတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ် ကျတာတွေ ပျောက်သွားတယ်၊ ပုံဆွဲ သင်ပုန်းဆီ ပြေးသွားပြီး အစက ပြန်စရဦးမယ်လေ၊ ကျွန်တော့်မှာ လေ့ လာစရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်’

မိုက်ကယ်က ဝန်ခံသည် ။

ဟုတ်သည် ။ ဆက်လက်၍ လေ့လာရဦးမည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လထဲတွင် မိုက်ကယ်သည် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ ရှိ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်တွင် သုတေသနနှင့် ဆေးကုသမှု တာဝ န်ခံအဖြစ် အလုပ်လျှောက်လိုက်သည် ။ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် နာမည်ကျော်

ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုး ကုသရေး ပါရဂူ တစ်ဦးရှိသည်။ ။

လူငယ် ပါရဂူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ ရောဘတ် ဂိုင်းလ်သည် နောင်တွင် ဆိုဗီယက် ယူနီယံသို့ သွားရောက်ကာ ချာနိုဘယ် ဓာတ်ပေါင်းဖိုပေါက်ကွဲသဖြင့် ဓာတ်ရောင်ခြည် မိသူများကို ကုသ ကယ် တင်ခဲ့သည်။ ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသို လ် သုတေသန ပညာရှင် များ ၏ လုပ်ငန်းကို ကမ္ဘာက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ။

၁၉၈၀-၈၁ ခုနှစ် တစ်နှစ်တည်းမှာပင် ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသို လ်မှ သိပ္ပံပညာရှင် ခြောက် ရာခန့်တို့ သည် သုတေသန လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရန် ထောက်ပံ့ငွေ သန်းတစ်ရာသုံးဆယ်လောက် ရရှိကြသည်။ ။

ဦးနှောက်၊ မျက်စိနှင့် နှလုံးရောဂါ ကုသရေးနှင့် သူငယ်နာ ရောဂါများ အတွက် သုံးရန် ဖြစ်သည်။ ။ ကင်ဆာ ရောဂါနှင့် ကိုယ်ခံအား နည်းခြင်းနှင့် ဆိုင်သည့် ရောဂါများ ၊ ရောဂါ အမျိုးအမည် ခွဲခြားမှုဆိုင် ရာ နည်းလမ်းများ အတွက် သုတေသန ပြုရန်လည်း ပါသည်။ ။ ထိုမျှမ က ကွန်ပျူတာ နည်းပညာအကူအညီဖြင့် ဓာတုဗေဒ ပညာရပ်နှင့် နျူက လီးယား ဆေးပညာရပ်တို့ ဖြင့် နောက်ဆုံး ပေါ် ကုထုံးသစ်များကို ရှာ ဖွေ သုတေသန လုပ်ရန် အစီအစဉ်လည်း ပါသည်။ ။

ထိုနှစ် ဆောင်းဦးမှာပင် ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ သုတေသ န ပညာရှင်များ သည် ပီဇီ မျိုးရိုး ကုထုံး ပညာရပ် (Genetic Therapy) တွင် လူများ ဖြင့် ပထမဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့သည်။ ။ ထို ကုထုံးအရ သေ လောက်သော အနီးမီးယား သွေးအားနည်း ရောဂါ ရနေသူ လူနာများ အား လူ့ ပီဇီ မျိုးစေ့ များကို ကိုယ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းပေးသည့် နည်းဖြစ်သ

ည် ။

ထိုနှစ် ဆောင်းဦးမှာ ပင် ပါမောက္ခ ရောဘတ် ဂိုင်းလ်၏ သင်တန်းက မိမိတို့ ၏ ရိုးတွင်း ခြင်ဆီ အစားထိုး ကုသသည့် နည်းသည် သွေးကင်ဆာရောဂါများ တွင် ရာနှုန်း ခြောက်ဆယ်ခန့်ကို အသက်ရှင်အောင် ကုသနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည် ။

ယခင်ကမူ လူကြီး သွေးကင်ဆာ ရောဂါတွင် အသက်ရှင်သူ ဟူ၍ မရှိ သလောက်ပင်။

တစ်မနက်တွင် ...

မိုက်ကယ်သည် သူ့တွင် ပါလာသည့် အာလူးကို ပါးပါးလှီးကာ လှောင်အိမ်ထဲတွင် ပြေးလွှား နေသည့် သူ့ကြွက်ကလေးများကို အစာ ကျွေးသည် ။

ထို့နောက် ပါမောက္ခ ဂိုင်းလ် ခိုင်းသည့် အတိုင်း ကြွက်ကလေးများကို နောက်တစ်ဆင့် တိုး၍ စမ်းသပ်မှု လုပ်ရန် ပြင်ဆင်သည် ။

ပြုလုပ်မည့် စမ်းသပ်မှုမှာ ပထမ ကြွက်ကလေးများအား သူတို့ သရက်ရွက်များကို ထုတ်ပစ် လိုက်မည်။ ထို့နောက် သူတို့ ကို ဓာတ်ရောင်ခြည် ပြင်းပြင်း ပေးမည်။

မိုက်ကယ်သည် သူ ချစ်သည့် ကြွက်ကလေးများအား စတေး ရသည့် အတွက်တော့ စိတ်မကောင်း။

‘သူတို့ စတေးခံသွားတဲ့ အတွက် တစ်နေ့တော့ လူ့လောကကြီးကို

ကောင်းကျိုးပြုရာတော့ ရောက်တာပေါ့လေ၊ ဒီလို ဖြေလို့ သာ ဒီလို လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒီလိုမှ မဖြေသိမ့်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး ရက်စက်နိုင်ပါ့မလဲ’ ဟု မိုက်ကယ်က ပြောသည်။ ။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ။ သူ့ ကြွက်ကလေးများအား စတေး ရတော့မည့် ကိစ္စ ကိုလည်း ဆိုင်းထားလိုက်ရသည်။ ။ သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဟောင်းဝါပဲ ရှန်ကာ၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ။

ရှန်ကာမှာ အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပြီး အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေမှ လာနေသော ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ သူလည်း ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ဆု ရသဖြင့် အယ်လာဂျီရောဂါများ ကုထုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် သင်တန်းများကို တက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် မိုက်ကယ်၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် တက္ကသိုလ်ဆေးရုံမှ ကိုယ်ခံအား နည်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်သော ရောဂါများကို လက်တွေ့ သင်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ကြီးမားလှသည့် ခြောက်ထပ် တက္ကသိုလ် ဆေးရုံအဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် ရောဂါထူး ရောဂါဆန်းများကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ လေ့လာရာတွင် သူ့ကို မည်သူမျှ မီမည် မထင်။

‘ဆရာ မိုက်ကယ်၊ ပဉ္စမထပ်မှာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ကေ့စ် တစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီ အထပ်မှာ ရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် ဖြစ်နေကြ တယ်။’

သူတို့ ဆီကို အသက် သုံးဆယ်လောက် ရှိတဲ့ လူနာ တစ်ယောက် ရောက်လာသတဲ့ ၊ သူ့ အစာ အိမ် ပြန်လမ်းကြောင်းထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ ပြန် တစ်ခုလုံးမှာ မှီတက်ပြီး ရောဂါပိုး ဝင်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ သူ့ ကိုယ်ထဲမှာ လည်း သွေးဖြူဥ ကလာပ်စည်း ဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိ

တော့ဘူး၊ ကြည့်ရတာ ကတော့ ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်ကြီး တစ်ခုလုံး ပျက်သွားပြီ ထင်တာပဲ၊ ဆရာကတော့ စိတ်ဝင်စား မှာ ပဲ၊ သွားကြည့်ပါလား၊ အခန်း နံပါတ် ၅၁၆ မှာ ’

ဆရာ မိုက်ကယ်သည် ဓာတ်ခွဲခန်း ဝတ်ရုံ အင်္ကျီဖြူကို ခြုံလိုက်သည်

။

အချိန်က မနက် ကိုးနာရီ၊ တနင်္လာနေ့၊ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလ ၆ ရက်။

သို့ဖြင့် ခေတ်သစ်၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ဆေးပညာဆိုင်ရာ စွန့်စားမှုကြီး(အေအိုင်ဒီ အက်စ် ခေါ် ကိုယ်ခံအား ကျဆင်း ရောဂါရှာပုံတော်)သည် အစပြုလေပြီ။
